

Arrest

nr. 187 809 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE MEÛTER, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 3 oktober 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2011 werd ingediend door :

*H., H. K. (R.R.: ...)
nationaliteit: Irak
geboren te Z. op 01.01.1986
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006.

Meester Torfs stelt dat verzoeker in de administratieve onmogelijkheid bevindt om zijn identiteitsdocumenten voor te leggen, gelet op het feit dat hij zijn land diende te ontvluchten. Betrokkene legt evenwel geen enkel bewijsstuk voor waaruit zou blijken dat hij pogingen ondernomen heeft om een identiteitsdocument te bekomen, noch dat het onmogelijk is om een identiteitsdocument dat voldoet aan de eisen gesteld in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b).

Het door betrokkene voorgelegde gelegaliseerde attest van nationaliteit dat afgeleverd werd door de Irakese Ambassade te Brussel (zie “Attestation de nationalité” met nummer N: (...) afgegeven door de Ambassade van de Republiek Irak te Brussel op 30 september 2010) kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Het door betrokkene voorgelegde document voldoet niet aan deze vereiste.

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

De syntheseseminarie laat de verzoekende partij geenszins toe nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS, 26 juni 2014, 227.901). Te dezen toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van het onderdeel van het middel met betrekking tot de omzendbrief van 21 juni 2007, zoals uiteengezet op pagina 3 van de syntheseseminarie, nog niet bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. De onderdelen van de middelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in de syntheseseminarie zijn onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528).

Ter terechtzitting hierop gewezen gedraagt de verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat het onderdeel van het middel met betrekking tot de omzendbrief van 21 juni 2007, zoals uiteengezet op pagina 3 van de synthesesamenvatting, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 32 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, vereist is zoniet wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard indien iemands identiteit onzeker is.

In twee situaties is de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk:

- *de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- *de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).*

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in België kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

Verzoeker heeft een gelegaliseerd attest van nationaliteit, afgeleverd door de consulaire dienst van de Iraakse Ambassade te Brussel, bij zijn aanvraag gevoegd, (stuk 3).

Het door verzoeker bijgebrachte attest bevat alle identiteitsgegevens die normaliter vermeld staan op een identiteitskaart (naam en voornaam, geboortedatum en -plaats) en waaruit blijkt dat het om een officieel document gaat (documentnummer, dossiernummer, handtekening en stempel van de uitgevende overheid).

De ratio legis van artikel 9bis Vw. is dat een aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden wanneer de identiteit van een persoon onzeker is, om te vermijden dat een verblijfstitel dient voor het regulariseren van een onduidelijke identiteit.

Uit het door verzoeker bijgebrachte stuk blijkt echter duidelijk zijn identiteit.

De verwerping van het document met de stelling dat dit niet vergelijkbaar is met een document zoals voorzien in de omzendbrief van 21 juni 2007, is niet voldoende gemotiveerd, daar niet werd aangetoond om welke redenen aldus de identiteit van verzoeker onzeker of onduidelijk zou zijn ondanks het voorgelegde attest, waardoor de aanvraag onontvankelijk zou verklaard kunnen worden.

Het beroep is gegrond wegens onvoldoende motivering.

Verweerster kan zich niet beperken tot het weigeren van het document overgemaakt door verzoeker, met als enige reden dat hij niet aantoonde in de onmogelijkheid te zijn een identiteitsdocument te bekomen.

In zijn aanvraag werd voldoende aangehaald dat verzoeker geen andere identiteitsdocumenten kon voorleggen en dat hij zich in de administratieve onmogelijkheid hiertoe bevond, gelet op het feit dat hij zijn land diende te ontvluchten en niet kan terugkeren naar Irak.

Verweerster diende dan ook de redenen uit te leggen waarom de identiteit van betrokkene onduidelijk zou zijn, ondanks het geleverde document. Bovendien diende zij eveneens uit te leggen waarom zij de administratieve onmogelijkheid waarin verzoeker zich bevindt, niet heeft weerhouden.

De motivering van verweerster is niet afdoende en zij is niet conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verweerster volstaat met te verwijzen naar:

Meester Torfs stelt dat verzoeker in de administratieve onmogelijkheid bevindt om zijn identiteitsdocumenten voor te leggen, gelet op het feit dat hij zijn land diende te ontvluchten.

Deze motivering is niet afdoend.

Volgens vaste Cassatierechtspraak moet onder een afdoende motivering van de bestuurshandeling worden verstaan: iedere motivering die de betrokken beslissing redelijkerwijze grondt.

Dat de beslissing van verwerende partij om reden van onvoldoende motivering en om schending van artikel 9bis Vw. dient vernietigd te worden."

3.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormelde bepalingen verplichten de verwerende partij in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing besluit de verwerende partij dat gelet op het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschooning voor de afwezigheid ervan, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor die aanvraag niet vervuld was. De verwerende partij geeft, met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen, de redenen aan waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard, en ook waarom de door hem voorgelegde bewijsstukken niet als identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat

de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

Hieruit volgt dat een aanvraag aan twee cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden moet voldoen: het bestaan van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat geen aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland en het beschikken over een identiteitsdocument of aantonen dat hij zich in één van de gevallen bevindt waarin die voorwaarde niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis *"een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel is"* (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33). Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd dat een document, dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoonst, zou volstaan, en meer bepaald de door hem geproduceerde attesten.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden een nationaliteitsattest voegde. Verzoeker stelt dat dit document als een bewijs van identiteit kan beschouwd worden. Er dient evenwel te worden gesteld dat dit nationaliteitsattest geen paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel is en zelfs niet toelaat de houder ervan te vereenzelvigen met de persoon op wie het stuk betrekking heeft, zodat verweerder kon oordelen dat het aangebrachte attest geen identiteitsstuk is in de zin van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationaliteitsattesten bepaalde gegevens kunnen verschaffen zoals een identiteitskaart, tonen zij niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en hebben ze niet dezelfde bewijswaarde. Het feit dat het attest de naam, voornaam, geboorteplaats en geboortedatum bevat, verandert niets aan de vaststelling dat het attest niet dezelfde bewijswaarde heeft als een identiteitsdocument.

Verzoeker stelt daarnaast dat een vreemdeling die aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het in artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziene identiteitsdocument in België te verwerven vrijgesteld is van de verplichting om over een identiteitsdocument te beschikken. In zijn aanvraag heeft verzoeker aangegeven dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om identiteitsdocumenten voor te leggen, daar hij Irak ontvlucht is. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat verzoeker niet aantoonst dat hij pogingen ondernomen heeft om een identiteitsdocument te bekomen. De Raad dient inderdaad evenwel vast te stellen dat verzoeker nooit heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet in België te verwerven. Dit nationaliteitsattest toont ook niet aan dat hij geen gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart zou kunnen bemachtigen. Hij toont met dit attest niet aan dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om te proberen zulk document te verkrijgen.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, noch dat zij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit zou zijn gekomen, noch dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel van het feit zich in één van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Waar verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, toont hij niet aan met welke feiten die aan de verwerende partij bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS